

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Спокута Ісуса Христа — це найкращий порятунок

Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time

Якщо ми звертаємося до Ісуса Христа, Спасителя світу, Він рятує нас від життєвих бур завдяки Своїй Спокуті.

Спокута Ісуса Христа — це найкращий порятунок від лих, з якими ми стикаємося у цьому житті. Наприкінці минулого року Президент Рассел М. Нельсон доручив мені освятити храм у Каспері, шт. Вайомінг. Під час освячення я отримав важливий емоційний і духовний досвід. Мені стала яснішою роль храмів у порятунку Божих дітей, який відбувається завдяки Спасителеві Спокуті.

На території колів, які належать до храмового округу храму в Каспері, шт. Вайомінг, проходить частина сухопутного шляху, яким подорожували піонери — святі останніх днів — у період між 1847 і 1868 роками. Готуючись до освячення храму, я перечитав деякі матеріали про історію цього шляху, що пролягав вздовж річки Платт неподалік від міста Каспер і простягався до Солт-Лейк-Сіті. Цією дорогою здійснили подорож сотні тисяч емігрантів, які переселялися на захід. Моя увага в основному була прикута до понад 60 000 піонерів — святих останніх днів, які подорожували цим шляхом.

Більшість наших піонерів їхали у фургоні, але приблизно 3 000 людей перетнули рівнини у складі 10 загонів з ручними візками. Вісім з цих загонів з ручними візками подолали цю далеку путь дуже успішно і серед них майже не було смертей. Винятком були загоны під проводом Віллі та Мартіна, що подорожували у 1856 році.

Я перечитав розповіді про подорож загонів Віллі та Мартіна від того часу, коли

the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, "This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies." I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven's Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven's Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called "Devil's Gate," with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord's creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father's plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior's Atonement. The Father's plan of happiness is based on the Savior's atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more

настала страшенна негода. Я глибоко усвідомив, яких труднощів вони зазнали під час переправи через річку Світуотер, у долині Мартіна, на Скелястому гребені та в низині Рок-Крік.

Між бурями, художник Альбін Веселка

Я не бував у храмі в Каспері перед його освяченням. Коли я увійшов у фое, то відразу звернув увагу на оригінал картини, на якій зображено людей з ручним візком. Вона називалася *Між бурями*. Цю картину було написано явно не для того, щоб зобразити ті трагічні події. Дивлячись на неї, я подумав: "Це — правильна картина; з переважною більшістю піонерів з ручними візками не сталося трагедії". Мене не полишало відчуття, що це схоже на життя в цілому. Іноді ми опиняємося між бурями, а іноді над нами то хмари, то сонце.

Брама до небес, художник Джим Вілкокс

Потім, поглянувши на оригінал картини, що була на іншій стіні й мала назву *Брама до небес*, я усвідомив, що ця прекрасна картина, на якій у літній день через ущелину, названу "Воротами диявола", течуть спокійні й чисті води річки Світуотер, символізує красу Господнього творіння, а не лише труднощі, яких зазнали піонери тією жахливою зимою.

Тоді я подивився вперед, за стіл перевірки рекомендацій, і побачив прекрасне зображення Спасителя. Я відразу відчув глибоку вдячність. У світі, що такий прекрасний, також є безліч труднощів. Якщо ми звертаємося до Ісуса Христа, Спасителя світу, Він рятує нас від життєвих бур завдяки Своїй Спокуті відповідно до Батькового плану.

Для мене перебування у фое було чудовою підготовкою до входження в храмові обрядові кімнати, де ми можемо отримувати обряди піднесення, укласти священні завіти й повною мірою прийняти і відчувти благословення Спасителевої Спокути. Основою Батькового плану щастя є спокутний порятунк, здійснений Спасителем.

Завдяки досвіду піонерів святі останніх днів мають унікальну історичну традицію і великий спільний духовний спадок. Деяким людям після того, як їх було силою вигнано і з Міссурі, і з Наву, знадобилися роки, щоб знайти можливість для міграції. Для інших вона почалась після того, як Президент Бригам Янг оголосив про план щодо ручних

affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, “it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness.” Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the

візків, метою якого було зробити еміграцію більш фінансово доступною. Ручні візки коштували значно менше, ніж фуртони та воли.

Коли було оголошено про план щодо ручних візків, один з місіонерів в Англії, Міллен Етвуд, сказав, що “ця звістка пронеслася наче полум’я стернею і серця бідних святих закалатали від радості й втіхи”. Багато з них “молилися й постилися день за днем і ніч за ніччю, щоб мати привілей возз’єднатися зі своїми братами і сестрами в горах”.

Більшість святих, які йшли з ручними візками, зазнали труднощів, втім з ними не сталося серйозних неприємних подій. Але два загони з ручними візками, загін Віллі та загін Мартіна, зазнали голоду, замерзали від холоду, і багато людей померли.

Більшість з цих мандрівників відбули на двох кораблях з Ліверпуля, Англія, у травні 1856 року. Вони прибули до того місця в Айова-Сіті, де споряджалися ручні візки, у червні та липні. Всупереч застереженням обидва загони вирушили в Долину Солоного озера надто пізно в ту пору року.

Президент Бригам Янг вперше дізнався про небезпечну ситуацію, в якій опинилися ці загони, 4 жовтня 1856 року. Наступного дня він виступив перед святими у Солт-Лейк-Сіті й сказав: “Багато наших братів та сестер з ручними візками зараз на рівнинах... і їх потрібно привести сюди; ми повинні надіслати їм допомогу... перш ніж настане зима”.

Він попросив єпископів надати 60 запрягів з мулами, 12 або більше фургонів та 11 тонн борошна і проголосив: “Рушайте і привезіть сюди тих людей, які зараз на рівнинах”.

Загальна кількість піонерів у загонах з ручними візками під проводом Віллі та Мартіна становила приблизно 1100 осіб. На цьому шляху загинуло близько 200 з цих дорожніх святих. Якби не вчасний порятунок, могло би загинути набагато більше людей.

Зимові бурі розпочалися приблизно через два тижні після того, як перші рятівники вирушили з Солт-Лейк-Сіті. У розповідях членів загонів Віллі та Мартіна описано жахливі труднощі, які настали, коли розпочалися бурі. У цих розповідях також описано, якою великою була радість людей, коли прибули рятівники.

Описуючи їх прибуття, Мері Гуррен сказала: “Сльози лилися по щоках чоловіків,

men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn't reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, “It was the worst river crossing of the expedition.” Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends “George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water,” heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. “I shall not live to reach Salt Lake,” he said, “but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion.”

а діти танцювали від радості. Як тільки люди змогли опанувати свої почуття, вони всі разом стали навколішки у снігу і склали подяку Богові”.

Через два дні по тому загін Віллі мав пройти найскладнішу ділянку цієї дороги — перейти через Скелястий гребінь — у морозну бурю. Останні з них змогли дістатися табору лише наступного дня о 5-й годині ранку. Тринадцять людей померли й були поховані у братській могилі.

7 листопада загін Віллі вже наближався до Долини Солоного озера, але того ранку померли ще троє людей. Через два дні по тому загін Віллі зрештою прибув до Солт-Лейку, де їх чудово зустріли й оселили в домах святих.

У той самий день загін Мартіна все ще був у дорозі, за 325 миль (523 км), і люди продовжували страждати від холоду й нестачі їжі. За кілька днів до того вони переправилися через річку Світуотер, щоб дістатися місця, яке нині називається долиною Мартіна, де вони сподівалися знайти прихисток від негоди. Один з піонерів сказав: “Це було найгірше переправлення через річку за всю подорож”. Дехто з рятівників, зокрема мій прадід, Девід Петтен Кімболл, якому було лише 17 років, разом з його іншими юними друзями, “Джорджем В. Грантом, Алленом Хантінгтоном, Стівеном Тейлором і Айрою Небекером, провели години у холодній воді”, героїчно допомагаючи загону переправитися через річку Світуотер.

Хоча самій цій події приділялося багато уваги, я, дізнавшись більше про цих рятівників, усвідомив, що всі вони дослухалися до пророка й відіграли надзвичайно важливі ролі у порятунку святих, що опинилися в скруті. Усі рятівники виявили героїзм, як і емігранти.

Вивчаючи їхню історію, я відчув вдячність за гідні поваги стосунки між емігрантами і їхнє далекоглядне бачення вічної перспективи. Джон і Марія Лінфорд та їхні три сини були членами загону Віллі. Джон помер за кілька годин до прибуття перших рятівників. Він сказав Марії, що радий, що вони здійснили цю подорож. Він промовив: “Я не доживу, щоб побачити Солоне озеро, але ти і хлопці — побачите його, і я не шкодую, що нам довелося пройти через усе це, якщо наші

President James E. Faust provided this marvelous summary: “In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner’s fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God.”

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke “the bands of death, having gained the victory over death” for everyone. For those who have repented of sins, He has “taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life’s adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior’s Atonement.

хлопчики зможуть зростати і мати свої сім’ї у Сіоні”.

Президент Джеймс Е. Фауст чудово підсумував це такими словами: “З історії про героїчні зусилля піонерів з ручними візками ми дізнаємося важливу істину. Усі ми повинні пройти крізь вогонь плавильника, й те, що є незначним і неважливим у нашому житті, може бути відкинуте як жувель, щоб наша віра стала чистою, цілісною і сильною. Здається, що кожен отримує повну міру смутку, страждання, а часто й розчарування, навіть той, хто широко прагне чинити правду і бути вірним. Втім, це є етапом очищення, щоб стати більш подібними до Бога”.

Своїми визначальними для вічності Спокутою і Воскресінням Спаситель розірвав “пути смерті, здобувши перемогу над смертю” для всіх людей. Для тих, хто покався у гріхах, Він “взяв[] на себе їхні беззаконня і їхні провини, викупивши їх, і виконавши вимоги справедливості”.

Без Спокути ми не можемо спастися від гріха та смерті. Хоча гріх може бути однією з вагомих причин наших випробувань, до життєвих лих також призводять помилки, погані рішення, злі вчинки інших людей та багато з того, що нам непідвладне.

У путівнику Проповідуйте Мою євангелію сказано: “Якщо ми покладаємося на Ісуса Христа і Його Спокуту, Він може допомогти нам витерпіти наші випробування, хвороби і біль. Ми зможемо сповнитися радістю, миром і спокоєм. Завдяки Спокуті Ісуса Христа все несправедливе в житті може бути виправлено”.

У цю Великодню пору ми зосереджуємося на Спасителі та Його спокутній жертві. Спокута дає нам надію та світло у час, який багатьом здається сумним і похмурым. Президент Гордон Б. Хінклі проголосив: “Після того як вся історія досліджена... немає нічого... настільки чудового, настільки величнього, настільки приголомшливого, як цей акт благодаті”.

Я поділюся трьома рекомендаціями, які, на мою думку, особливо актуальні в наші дні.

Перша: не применшуйте важливості докладання нами всіх зусиль для порятунку інших, які зазнали фізичних і, особливо, духовних труднощів.

Друга: приймайте з вдячністю Спаси-

ment. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior's Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior's Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, "[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!"

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father's plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

телеву Спокуту. Усі ми маємо намагатися випромінювати радість і щастя, навіть коли стикаємося з життєвими труднощами. Наша мета має бути такою: завжди бути оптимістами і не втрачати надії. Я бачив, як моя дорожчінна супутниця Мері чинила так усе своє життя. Я вдячний за її повний ентузіазму надихаючий підхід, навіть у ті часи, коли ми протягом багатьох років стикалися з проблемами.

Моя третя порада — регулярно приділяйте час, щоб старанно обмірковувати Спасителеву Спокуту. Є багато способів, як робити це під час нашого особистого релігійного поклоніння. Втім особливо значущим є відвідування причасних зборів та прийняття причастя.

Також важливо регулярно відвідувати храм, де це можливо. У храмі нам постійно нагадують про Спасителеву Спокуту і те, що вона долає. І, що навіть важливіше, відвідуючи храм, ми можемо надавати духовний порятунок нашим померлим рідним та більш далеким предкам.

На нашій минулій генеральній конференції Президент Рассел М. Нельсон наголосив на цьому принципі й додав: "[Храмові] благословення... допомагають підготувати народ, який допоможе підготувати світ до Другого пришествя Господа!"

Нам ніколи не слід забувати про жертви і приклад попередніх поколінь, але наша хвала, вдячність і поклоніння мають бути зосереджені на Спасителі світу і Його спокутній жертві. Я свідчу, що ключовою подією Батькового плану щастя є Спокута, здійснена нашим Спасителем, Ісусом Христом. Він живий і скеровує Свою Церкву. Спокута Ісуса Христа — це найкращий порятунок від лих, з якими ми стикаємося у цьому житті. В ім'я Ісуса Христа, амінь.